

„Ieder mensch treedt uit, bewust en onbewust.”

„Maar ik droomde toch, Jozef?”

„Dat denk je, maar je was in de sferen en welbewust. Vele menschen zijn des nachts in de sferen. Je hoort dan zoo heel vaak, wanneer ze des morgens wakker worden, dat ze met familieleden hebben gesproken, die toch reeds lang zijn gestorven. Ze weten zich alles te herinneren en vertellen van schoonheid en geluk; toch aanvaarden ze het niet. Het aardsche leven neemt hen in beslag en die geestelijke krachten gaan dan verloren. Die droomen zijn meestal uittredingen, maar je hebt ook wenshdroomen. Bijvoorbeeld, zooals je zelf zegt, dat je zooveel van bergen houdt..Dat kun je geestelijk beleven zonder dat je bent uitgetreden. Dan ben je en blijf je met je stof lichaam verbonden, maar in den geest maak je groote reizen.”

„Nu valt me nog een heel mooie droom in, Jozef. Op een nacht droomde ik, dat moeder tegen mij zeide, dat ik naar een dokter moest gaan en daar niet te lang mee moest wachten. Toen ik 's morgens wakker werd, was het eerste, waar ik aan dacht, mijn droom.

Waarachtig, ik ben in mijn cel, in de duisternis. Toen ik mijn hoofd voelde werd ik heel gelukkig. Ook mijn armen en beenen waren in mijn bezit, ik was dus niet verongelukt, ook niet gestorven, dat had ik door de meesters beleefd. **Dat ondier was een**

schijngestalte, doch de werkelijkheid daarvan had ik gevoeld. Nu hoorde ik mijn eigen hart kloppen en voelde mijn bewustzijn terugkeeren. Van blijdschap rolden mij de tranen over de

wangen. Hoe gelukkig was ik, dat het normale bewustzijn nog in mij was. Door mijn blijdschap en tranen ontspande mijn lichaam en ik kon weer wat ruimer ademen.

Toen wilde ik weten, of ik nog steeds op mijn rustbed lag. Neen, mijn rustbed voelde ik niet, mijn handen betastten den grond.

Was ik wel in mijn cel? Dit moest ik weten, of ik kreeg geen rust. Hierop volgde een rondgang door deze duisternis. Ik kroop van links naar rechts, naar het midden en ging ook daar weer uit. Ik zag alleen in een diepe duisternis en nog steeds had ik mijn rustbed niet gevonden. Doch iets was mij duidelijk, ik was bezig te zoeken en mijn denken was normaal. Het gevoel dat in mij was, behoorde tot het normale bewustzijn. Ik rustte wat uit en begon daarna opnieuw te zoeken. Mijn lichaam was door dat rondkruipen hevig vermoeid, maar toch hield ik vol, ik moest weten waar ik was. Na lang heen en weer, links en rechts, voor en achteruit gekropen te hebben, vond ik eindelijk mijn rustbed terug. Met al de krachten, die nog in mij waren heesch ik mij omhoog en zonk ineem. Daarna trad ik tegelijk buiten mijn

organisme en leefde nu in die andere wereld. Een waarschuwend gevoel zei mij, dat ik de werkelijkheid zou beleven. Ik bevond mij in een machtige ruimte, maar ik was weer heel alleen.

Toch was er enig licht, doch dat licht verduisterde. In deze leege ruimte ging het leven vormen aannemen en zich verdichten. Naarmate het zich verdichtte, trad tevens de duisternis in. Toen het heel duister was, zag ik gestalten en zelfs hollen en krotten, waarin mensen leefden. Deze mensen hadden op aarde geleefd en waren nu astrale demonen, waarvan Dectar mij had verteld. Toch voelde ik mij heel rustig en trad wat naderbij, want ik wilde er meer van weten.

222

Hoe is het mogelijk, dacht ik, het zijn mensen en toch afschuwelijke monsters. Toen ik mij op die lichamen instelde, zag ik hun bloed en kon ook hun innerlijke leven volgen. Deze mensen waren als duivels en zoals zelfs dieren niet konden zijn.

Tot mij kwam: „Hun leven is onbewust, zij weten van hun eigen bestaan niets af en zijn gereed je te bespringen.”

Deze verklaring was weer van mijn leider en daarvoor was ik heel dankbaar. Ik leefde dus in de werkelijkheid. Toen ik naar hun doen en laten stond te kijken, begreep ik het ellendige van hun duister leven. Wat zij deden was niet menselijk, zelfs een dier leefde anders. Doch dat onmenselijke hield mij gevangen en op dit oogenblik had ik mijzelf al weer vergeten. Zij voelden dat ik hen gadesloeg en stormden op mij af.

Nu had ik mijn concentratie moeten instellen en mijn kennis der magische wetten moeten gebruiken. In het bewustzijn van al deze krachten, had ik hen allen kunnen weerstaan en een open strijd aanvaarden. Doch een plotseling opkomend gevoel deed mij anders besluiten en ik nam de vlucht. Door al die hollen en krotten zocht ik mij een weg, doch ik voelde, dat zij mij zouden insluiten. Onderweg botste ik ergens tegen op, zoodat mijn hoofd pijn deed. Onder mijn vlucht stelde ik mij weer op hen in, want ik wilde weten of zij mij volgden. Zij hadden mij geheel ingesloten, een nieuwe en weer andere angst overrompelde mij en ik zonk bewusteloos ineen.

Toen ik wakker werd en wilde weten waar zij waren, zag ik, dat de duisternis om mij heen was, doch een andere dan die, waarin ik was geweest. Hadden de demonen mij niet vernietigd? Waar was ik? Ik leefde weer in een duisternis. Was ik nog in die wereld? Toen ik mijn rustbed voelde, was het mij duidelijk, dat ik weer een nieuw wonder had beleefd. Wie had mij naar mijn cel gebracht? Een schrijnende pijn voelde ik in mijn hoofd. Wat ik daar had beleefd, moest tevens mijn organisme beleven. In die bewusteloosheid was ik weggebracht, het kon niet anders. Nu kreeg ik antwoord, naast mij sprak een stem en ik hoorde: „De meesters hebben u kunnen bevrijden, in hun handen loste u op, of die demonen hadden u gedood, wat het breken van het

223

koord beteekent.”

Mijn leider had mij gevolgd en ik was heel gelukkig. Nu begreep ik heel veel, ook al waren er krachten, die ik nog niet kende. In mijn hoofd was nu een leegte gekomen en mijn pijnen minderden. Een weldadige kracht ging nu door mij heen en dit waren de krachten van het hogere bewustzijn. Ook daarvoor dankte ik mijn leider. Hij gaf mij nu te kennen, dat Dectar mij spoedig zou komen halen en dat hij zeer tevreden was. Toen legde ik mij neer en sliep in.

De oudste,

119

plechtigste, heiligste taal heeft niet langer werkelijk geleefd dan een seconde, een oogwenk in de ontwikkeling van ons ras. Talen koomen en gaan met verwonderlijke snelheid, als men denkt aan de uiterst langsame ritmen der kosmische en biologische processen. Wie, die de verhoudingen voelt, zal de illuzie voeden van een heilige taal, die blijvend en onveranderlijk is? En toch is stellig het „Credo” op zulk een onveranderlijkheid der menschenlijke taal gebaseerd. En hoe kan het ook anders, waar gedurende de gansche ontwikkeling van het Christendom op aarde nog nagenoeg niets bekend was van de werkelijke verhoudingen van de afstanden der heemmelichamen, den duur van zon en sterren, de enorme perioden van groei van dieren en planten, — waar men den ouderdom der aarde vaststelde, afgaande op den Bijbel, op den waarlijk belachelijken leeftijd van zesduizend jaren.

Zes duizend jaren, een vluchtig oogenblikje, terwijl de mensch al stellig honderdduizend jaren op aarde leefde! Zou zulk een beperkt begrip van geen beteekenis zijn voor onze wijsheid en onze zaligheid? Daarom sprak ik van het „opzettelijk verbergen” van ’t bedrog der woorden, door de wijssten en vroomsten. Want wie in het

120

bijgeloof van de onveranderlijkheid der taal gevangen zit, sterkt haar bedriegelijke macht. De woorden misleiden en bedriegen ons door hunnen schijn van stelligheid en volstrektheid. De toelichting van God-geleerden is het versterken van dien schijn. Daarvoor geeven ze hun vaste zangen en gebeden. Zoo deden de priesters en godgeleerden altijd. Streng waakten de Egyptische priesters teegen het afwijken van de traditie. En even streng handhaven de Boedhistische priesters in Tibet eiken klank der gewijde woorden. Maar de woorden zijn al lang dood, de ziel is er uit, hun zin zelf wordt niet meer verstaan. '

Hawthorne, de Amerikaansche dichter, spreekt van „The Burden of mortal language, that crushes all the finer intelligences of the soul”. En hij vraagt: „who has not been conscious of mysteries of truth and reality, which will not wear the chain of language”? „Mortal Language”. Maar er is ook „immortal language”. Dat is het WOORD, waarvan Jezus sprak en waaraan het Roode Lampje herinnert.

t

109. In 't hartje van Amerika voer ik in een kleine kano op de Cawrivier. Ik voel een zekere kinderlijke

121

trots en voldoening, als ik dit neerschrijf. Het klinkt nogal wijdsch.

Maar toch, er was weinig kunst aan. Men liet zich maar meeslepen door den stroom, zorgdragend in het diepe te blijven

rode lamp

dit is boek twee

boek in rode: lamp deel 1 boek:

Alleen het rood lampje hoor ik en niet anders

king" noemde, het verste punt van de ellips die de schepselen om hunnen Schepper beschrijven.

Vergeet niet, lezer, dat al deeze mechanische en biologische vergelijkingen maar zinnebeelden zijn.

En van hetgeen daar op dat kritische punt den mensch wordt ge-oopenbaard, daarvan is de reegenboog het symbool.

De reegenboog is de belofte van redding, van verzoening

- na de vreesselijke uiting van Gods toorn.

Als een reegenboog is de brug, die de ruimte tusschen waereld en eeuwigheid ooverspant. Oover die brug wandelen de onsterfelijke zielen heemelwaarts. Zoo zagen het reeds de heidenen.

Voor ons is het symbool nog rijker. Want wij weten hoe die schoone kleuren ontstaan uit het witte, en voor ons ondragelijk helle licht van God, dat zich breekt in schoonheid ter wille van onze zwakte.

En de ijle onbepaalbaarheid van het wonderbare kleurfenomeen, dat een vaste plaats in te neemen schijnt en toch een ontastbaar beeld blijkt te zijn, dat leert ons hoe onjuist wij waarneemen en schatten.

De menschheid zal uitsterven, de aarde zal vergaan — maar op het hoogtepunt van onze ontwikkeling wordt i55

ons een uitweg gewezen, en een bonte, ijle brug oover den afgrond geslagen. En dit is wat Jezus deed en nog doet, en als wij angstig weifelen en de schoone brug, gebouwd uit Leed en Liefde, niet wagen te betreeden, omdat ze zoo ijl lijkt en omdat wij het einde er niet van kunnen zien, en de afgrond ons zoo schrikwekkend voorkomt — dan komt Hijzelf tot ons, oover het kristallen bouwwerk, dat Hij voor ons maakte, en voert ons door Leed en Liefde tot Zijnen gelukzaligen Vader, die ons weer in zich opneemt als verlooren en hervonden kinderen.

Als ik de zieken bezoek en hen mijn rust van te voren laat voelen, roepen zij alle aardsche geleerden tot zich, om mijn rust en de groote vreugde, zoo ook **mijn heilige en reine stilte maar te bezoedelen. En toch, ik blijf, ik blijf overheerschen, al die gedachten en medicijnen, ik roep, beste Venry, en mijn stem, mijn bevel wordt opgevolgd.**

Ziekte en andere verschijnselen, die het hart zeer doen, willen zij van mij niet ontvangen. En aanvaard ook dit, mijn jongen, het behoort mij niet eens toe, het is van mijn Meester, daardoor moeten zij mij leeren kennen. Je voelt zeker wel, wij beiden zijn in alles één en moeten één zijn, want en „Leven” en „Dood” zijn onaf scheidenlijk met elkaar verbonden. Wil ik het je nog duidelijker verklaren, dan **zeg ik het volgende.**

Uit het ééne ontstond het andere. Nog duidelijker, Venry, is, „na het „leven” of door „Het Leven” kwam „de dood”. **De dood kwam uit het leven voort omdat er Leven was.”**

Voel je het, Venry? Maar je moet hen zien, mijn jongen. Ik waarschuw hen steeds, en toch luisteren zij niet. Zij vergeten al die vermaningen telkens weer opnieuw en leven hun eigen leven en storen zich aan niets. Maar daarin zijn zij zot of krankzinnig, want wie spot er nu met deze zoo ongekende, ontzaglijke, onmetelijke, ja Goddelijke wet. Maar zij zijn en blijven lichtzinnig. Natuurlijk, er zijn er ook, die zich geheel overgeven, maar dan hebben zij ook heel veel geleerd. De één komt rustig, een ander plotseling, sommigen door het gif van anderen. Weer anderen, door een ongeluk, en toch, beste Venry, allen komen tot mij. **Zij beleven maar één iets en dat is „ingaan”, in mijn Koninkrijk, waar geen „Dood” is, want ik ben „Het Leven”. Ik ben één met God, en wij zullen één blijven.”**

Zoo sprak de dood tot mij en ik hoorde alles.

„Natuurlijk, zoo is het,” zei ik tot hem. „Zie de ruimte, waarin ik nu neerlig, ze is des bedelaars. Maar gij maakt geen verschil, allen, ook de rijken, allen liggen als ik in hun kist en moeten tot u komen. **Het kleinste insect graaft zich „in” en is rijk, maar gij weet waarom dit zoo is. Ik kan u niet haten, ik ga liefde voor u voelen en ben reeds dankbaar, dat ik u zoo van dichtbij heb mogen leeren kennen en dat u tot mij gesproken hebt. Mag ik.**

uw vriend zijn?

Ik voel nu reeds uw warme hart, uw hart klopt van reine liefde, in en om mij, maar ik hoor het heel duidelijk kloppen. In mijn doodkist is het niet koud, u bent heel warm. Maar arm bent u, mijn vriend, voor hen die u niet kennen. In wezen bent u onnoemlijk rijk, de veelheid van uw rijkdom overstraalt mij, het is in mij gekomen en het verzacht mijn verdriet en het verstomt mijn haat, zodat ik alles kan vergeten en vergeven. Indien ik u thans ga kennen en uw machtigen wil ga voelen, komt dit, omdat ik in uw nabijheid leef en één ben met u, in leven en dood. Geen betere kastijding had men hier voor mij kunnen uitdenken. Ik leer en word bewust, en ben u zeer dankbaar. Ik voel uw warmte in mij komen, die mijn ziel versterkt. Ik wil aanvaarden en zal steeds in vreugde en rust, maar ook in leed en smart aan u blijven denken. De krachten, die ik thans voel, zullen mij helpen om mij gereed te maken, zodat ik het priesterschap zal behalen. Daarna zal ik, omdat ik u ken, de groote vleugelen bezitten. Gij zijt voor velen verschrikkelijk, maar de onmetelijke ruimte is in u en uw vergezicht is machtig."

Uren lang sprak ik met den dood. In mij kwam diepte en geestelijke ouderdom. Mijn cel was geheel leeg, dit sloot alles en iedereen uit, ik was geheel één met den dood. Heilige ernst was er nu in mij gekomen en die zou in mij blijven. Hoe wonderlijk vlug was ik veranderd. Mijn ziel hunkerde naar diepte en ik zelf werd daarin bewust. Diep waren de gedachten en gevoelens van den dood. Het kinderlijke en speelsche was uit mij weg en gedood, in slechts korten tijd had ik mijzelf leeren kennen en ik voelde mij heel gelukkig.

De nacht maakte plaats voor den dag, maar ik was nog steeds bezig te denken, den dood te volgen in zijn duizenden stadia van sterven en doodgaan. De lichtjes brandden nog steeds, een tiende van hun inhoud hadden zij eerst verbruikt.

Ik hoorde dat er aan mijn celdeur gerammeld werd en dat er iemand binnentrad. Wie het was, kon ik niet zien, ik lag te diep in mijn kist. Het was mij alleen mogelijk te voelen en mij daarop in te stellen. Dectar was het niet, zijn invloed en uitstraling was

269 anders. Een vreemd gevoel kwam in mij en daaraan stelde ik die onbekende persoonlijkheid vast. Die gevoelens bouwden zich voor mij op en ik zag den persoon, duidelijk kon ik hem waarnemen. Dezen priester kende ik niet. Wat hij hier kwam doen beleefde ik al spoedig, omdat hij mijn lichaam besprenkelde. Ook dat begreep ik, want ik nam het van hem over.

zij haar volbewustzijn niet mogen bezitten. Als de priesteres het halfwakend bewustzijn zou overschrijden, zou zij zeer zeker om hulp roepen en dat trachtte hij te voorkomen. Ik hoorde hem zeggen: „Neem dit in, schoone prinses, en gij zult gaven bezitten, gij zult zien en hooren en de groote vleugelen ontvangen.”

Maar zij had niets te willen, hij diende haar zijn medicijn toe en dit geschiedde door geweld. In mij kwam haat, een afschuwelijk gevoel, zoodat ik hem kon vernietigen. Dit was wellust en geweld. De priesteres sliep in, het gif had haar in slaap gebracht.

Als toeschouwer had ik dit waargenomen. Nu stelde ik mij op het innerlijke leven van de priesteres in. Ik dacht te bezwijken. „Moeder, mijn Moeder, mijn lieve Moeder.”

Zij was mijn lieve Moeder. Een andere kracht bracht mij tot rust, want ik kende mijzelf niet meer. Hevig was de smart, die ik voelde. O, mijn Moeder, hebt u dit moeten beleven? Nu ken ik uw geheim. De kracht, die in mij kwam, wilde, dat ik verder ging en ik volgde den priester. Plotseling drong het tot mij door wie hij was en ik herkende hem.

„Gij satan, demon, gij hier bij mijn Moeder? Ik vergat mijzelf voor een kort oogenblik, doch kreeg mijn zelfbeheersching terug. Deze priester had mijn jeugd vernietigd en mij tegen mijn ouders opgehitst. Nu beleefde ik, wat mijn Moeder op Isis had doorstaan en herinnerde ik mij haar woorden, die zij tot mij had gesproken: „Er zal nieuwe haat in je komen, Venry, sta niet toe, dat je haat overvalt.”

„Ach, mijn lieve Moeder, ik zal u wreken. Hoe hebt u zich uit dit vreeselijke hol kunnen bevrijden? Hoe was uw einde? Wie mismaakte u? Wie voerde u van hier weg? Wie gaf u nieuwe kracht? Was het Ardaty?”

Ik ben geboren, maar waar? De priester ging heen. Ik volgde hem. Toen ik zijn gedachtenleven waarnam, zag ik mijn eigen Vader. Hij dacht aan dit gebeuren. Deze priester had mijn Moeder lief, doch de Opperpriester van Isis was mijn Vader. In halfwakend bewustzijn was mijn Moeder overvallen. Men had mijn Moeder en mij willen dooden. Hij, die daar voor mij uitging, zou het vonnis voltrekken. Doch de Goden wilden niet, dat wij zouden

202
sterven. Ik keerde tot mijn Moeder terug, iets dwong mij tot haar

terug te keeren. Toen ik opnieuw ging waarnemen, zag ik, dat ik zuiver had gevoeld. Het eene tafereel verbond mij met een ander. **Op haar hoofd zag ik haar ster, het symbool van haar huis en geboorte. Ook daarvan had zij gesproken.** Mijn Moeder was een geboren prinses en wilde het priesterschap behalen. Meer behoefde ik eigenlijk niet te weten. **Maar in mijn lichaam stroomde gemengd bloed, mijn Vader was een Hoogepriester en de Vader van den Tempel van Isis.** Mijn eene ontroering volgde op de andere. Alleen door krachtige concentratie zou ik mijzelf kunnen blijven. Hoe moest ik dit verwerken? En toch zou ik mijzelf moeten blijven. Als het niet indroevig was, zou ik tot een zenuwlach zijn uitgebarsten. Met al mijn krachten onderdrukte ik deze onnatuurlijke gevoelens.

„Mijn lieve Moeder, ik zal u wreken, ook Ardaty, die als een Vader voor mij is geweest. U beiden heb ik lief en ik zal dit nooit vergeten.” ’

Plotseling overviel mij angst. Werd ik gevolgd? Had ik mij vergeten? Ik snelde naar mijn eigen cel terug, doch nam waar dat er geen gevaar was. Toch kreeg ik van mijn leider een boodschap. Ik moest voortmaken en men tijd niet verknoeien. Zoo spoedig mogelijk keerde ik naar het huis van Ardaty terug, want ook daar moest ik nog iets beleven.

Toen de priester met de kruiden was heengegaan, bleef Ardaty alleen achter. **Dat oogenblik zag ik voor mij. Ardaty was in gedachten en hij sprak tot zichzelf: „Men wil u dooden, schoone prinses.** Waarom zond de Pharaon u naar dezen Tempel? Maar **mijn gif werkt anders, dan zij denken.** O, neen, schoone prinses, gij zult nog niet sterven. De Goden willen dat gij leeft. Ik ben een arm man, een kruidenkenner, maar mijn gebed is heel krachtig. Er zijn gedachten tot mij gekomen, lieve prinses. Als ik goed en duidelijk voel, lijkt het mij toe, dat ze van de Goden tot mij komen. Dit zijn de gevoelens van hoogere machten. Want het is grootsch, wat nu in mij is. Iedere verlegenheid, elke weigering is mij nu ontnomen, zoodat ik weet en zekei' ben, hoe te moeten handelen.

203

rechtvaardigheid heb geven door christus naar gene zijde

mijn levenden god meester old vader

Ik zei

tot hem: „Gij sluit uw oogen af, omdat gij denkt dat ze moe zijn en gij dan duidelijker kunt waarnemen, maar gij weet, zooals wij allen het weten, dat wij innerlijk, dus geestelijk, waarnemen en dat ons zien met de stoffelijke oogen niets te maken heeft.”

„Vanwaar en door wien spreekt u, priester van Isis.”

Ik gaf hem nu geen antwoord, want ik wachtte op mijn leider,

zwart word alleen maar powerup

Overigens zal het je duidelijk zijn, dat mijn pad niet begaanbaar is, ik ga steeds over hoogten en door diepe kuilen en telkens weer
141

val ik en die onvoorzichtigheid breekt mijn oude lichaam.

Toen je bezeten was, ben je op de weide geweest. Ik heb je kunnen volgen. Daar zal ik haar eens ontmoeten, want tusschen leven en dood is het goed uitrusten, doch je moet weten hoe je huiswaarts keert en die weg is lang, zoodat ik wel eens zou kunnen verdwalen.

Je vindt, dat ik heel erg somber ben, ik weet het, maar in de duisternis heb je ook heel veel noodig om aan te kunnen denken.

Al deze gevoelens zullen je helpen, want wie daar leeg

ingaat, komt er verdord uit. Dectar kent al de angsten die in hen waren, zoodat de hersenen het niet meer konden verwerken en de ziel stikte. Blind komen zij uit die donkere hel en weten niet meer of zij leven of dood zijn. En alleen, Venry, omdat zij niet voorbereid waren. Ze hadden geen begrip van de duisternis en toch vertelde ik hun er alles van.

Maar jij bent voorbereid en gereed, nu al gereed, je ziel is vol van geluk en geheimen, in jou leven de dood, de duisternis en het licht en je zal zien, wie mij mijn vleugel heeft verlamd, al weet ik er ook heel veel van. Maar jij ziet duidelijker.

En is het dan zoo onnatuurlijk, dat er haat in mij is? Ik haat hen, die mij mismakten en aan mijn ziel de natuurlijke werking hebben ontnomen. Het is allesbehalve prettig, want ik heb in de ruimte geleefd en ik was in het bezit van de groote vleugelen.

Ik ben somber en kom hier telkens op terug, Venry, maar je moet het mij vergeven, mijn hart loopt ervan over. Maar de dingen die moeten geschieden, zullen wij beiden beleven en je kan beter voordien alles ervan weten, zoodat het niet te laat is. Die ernst zal je versterken en krachtig maken."

„Kan je mij nog meer zeggen, Dectar?"

„Vraag mij, Venry, wat ik weet zal ik je zeggen."

„Ben ik hier geboren?"

„Neen, Venry."

„Ik begrijp je, Dectar. Is Ardaty mijn Vader!"

„Neen, Venry."

„Heb je eenig vermoeden, Dectar?"

„Ik weet niets, Venry, nu nog niets."

142

De weide.

De zon was reeds lang onder, op Isis was iedereen ingeslapen en ik maakte mij gereed om uit te treden. Mijn leider waakte ■ over mijn stoflichaam en zou mij vertegenwoordigen, indien het nodig was. Allereerst ging ik naar Dectar. Toen ik bij hem kwam, verwachtte hij mij in den geest, ook bij zijn organisme bleef bewaking, anders was het niet mogelijk voor hem om heen te gaan.

Ik hoorde tot mij zeggen: „Denk niet, Venry, dat dit niet tot ons werk behoort, ook deze gebeurtenissen hebben beteekenis, anders zou ik mij niet met aardsche gevoelens en verlangens bemoeien. Hoever ik nu vooruit zie, kunt gij niet peilen, doch weet, dat voor Dectar dit bewustzijn nodig is. Ga nu heen, over zijn stof³¹¹ felijk kleeft wordt gewaakt, de astrale muren van Isis houden u niet meer gevangen.”

Dectar straalde van geluk toen hij mij zag en zei: „O, Venry, hoe kan ik je dit alles vergoeden.”

Ik vertelde wat ik had gehoord en hij begreep mij.

„Als ik nu ontvangen mag, Venry, wellicht ben jij later de gelukkige en weet ik van al dit wonderbaarlijke niets meer. Maar ik beloof je, wanneer ik gaven zal bezitten, dan zal ik mijn best doen.”

„Luister nu, Dectar. Ik breng je naar de weide en daar zal je wachten, want ik keer tot de aarde terug om Myra te halen.

Straks is dat niet meer nodig en kun je op eigen krachten gaan waarheen je zelf wilt.”

Wij verlieten de aarde en zweefden samen naar de weide. De „weide” ligt tusschen leven en dood en is een plaats waar de ziel tijdelijk kan vertoeven om zich van gevoelens los te maken. Het is die plaats, waar de aardsche menschen elkaar ontmoeten en met hen één zijn, die reeds zijn gestorven. Doch wanneer dit één-zijn beleefd wordt, geschiedt het in hun droomen, enkelen zijn bewust, maar slechts één op miljoenen zielen bezit deze gaven, zoodat beider bewustzijn volkomen is. Ik kende de weide, want ik was daar reeds met Lyra geweest, ook uit mijn vorig leven kende ik die heilige plaats. Ook toen traden wij uit onze stoffelijke lichamen. Wanneer ik uittrad maakte ik Lyra vrij en zweefden wij samen in de ruimte. Soms geschiedde het uittreden op den dag, meestal echter als de zon onder was en het universum de aardsche zielen in de stilte van het leven kon ontvangen.

Dat Dectar op wolken wilde zweven, hadden wij meermalen beleefd en betekende een wonderlijke sensatie. Wij

zweefden dan door het luchtruim heen en leefden in de ruimte, wat voor velen een openbaring was.

De weide is als een herstellingsoord, waar de ziel nieuwe krachten opdoet om het stoffelijke leven in alle stadia van leed en smart te kunnen beleven. Er is geen ziel op aarde, of zij is daar geweest, hetzij bewust of onbewust. Zij keerde dan naar de aarde terug met nieuwe bezieling en vol van geestelijke krachten, om

stappen? Zou ik dat hebben gekund, Jozef? Geen mensch der aarde, die hier binnentreedt, ook al hebben zij een andere afstemming dan ik, zal dat kunnen! O, ik dacht, hoe moeilijk zullen alle menschen het hebben, wanneer zij van een geestelijk leven niets afweten! Kan een mensch, vraag ik je nogmaals, ineens in dat groote onbekende binnengaan? Jij zult mij begrijpen. Op aarde geloofde ik er niet aan, mijn leven was aardsch en er was in mij niets, wat eenig bezit beteekende. De krachten daartoe bezit ik niet, zooals de broeder zeide. Ik moest het leven in den geest kennen, om mij aan mijn nieuwe omgeving te kunnen aanpassen. Het was een nieuwe, voor mij onbekende wereld. Een wereld van geheimen, maar **natuurlijk** en werkelijk. Ik was onnatuurlijk en onwerkelijk en, omdat ik onnatuurlijk was, spotte ik met mijn eigen leven, vervloekte mijzelf en sloot mij af, zoodat ik blind, geestelijk blind was en geen uitgang zag, of kon vinden. Om mij heen was het mistig en in mij brandde geen licht; ik was nog wel ver van die hooge afstemming verwijderd. Ik zag mijzelf in een doolhof van menschelijke ontwikkeling geplaatst. Ik moest een uitgang zien te vinden, maar hoe? Ik was dood en toch in leven. Ik leefde, maar was een levend doode! Zeer stellig voelde ik, dat het niet aanvaarden van alles wat mij was medegedeeld mij noodlottig zou worden.

Het was alsof ik voor een hoogen berg stond en daar overheen moest, om aan de andere zijde het licht te zien. Dan eerst zou ik het leven in al zijn schoonheid en mogelijkheden zien. De broeder bezat de kunst om in mij af te dalen en dat afdalen wilde ik leeren en nog vele andere dingen meer.

Dat was het bezit, zoo dacht ik, waarop hij doelde. **Hij zou mij helpen om mijn weg uit al die onnatuurlijke wegen te vinden.** De weg, dien ik op aarde bewandelde, was de verkeerde. In den broeder zag ik het licht, waarmede ik in deze duisternis mijn pad kon verlichten. **Maar ik moest hem volgen en dat wilde ik, maar ik voelde tevens dat ik het nog niet kon.**

Hoe ik ook dacht en mij inspande, ik kon geen zijner uitleggingen en verklaringen vasthouden, zoodat ik in

140
de vreeselijkste veronderstellingen verviel, waarna ik het geheel opgaf. Erg vreemd was „de broeder”, zooals hij zichzelf noemde. **Maar om en in hem lag een kracht zoo natuurlijk, als ik nog nooit had gekend.** Mijn gedachte, dat hij een waanzinnige was, moest ik terugnemen. Kwam hij maar weer

bij mij, want ik zou die onbekende grootheid voor niets willen missen. Ik had hulp nodig, veel, heel veel hulp. Ik dacht aan hem en aan de woorden, die hij tot mij had gesproken, maar begreep er niets meer van. Terwijl ik zoo aan hem lag te denken, ging plotseling de deur open en trad hij binnen. Nu zag ik de deur. Zou ze open blijven? Ik schrikte, omdat hij weer zoo plotseling voor mij stond.

„Hebt u mij geroepen?”

„Dat weet ik niet,” zeide ik, „ik dacht aan u.”

„Zoo te denken doet u met mij reeds verbinden. Hoe maakt u het? Wat beter?”

„Ik voel mij heerlijk,” zeide ik.

„U ziet, dat wij reeds vorderingen maken.”

Wonderen zijn het, dacht ik, die ik in dien korten tijd heb beleefd, waarop hij antwoordde: „Al die wonderen zult u leeren u eigen te maken,” zoodat ik begreep, dat geen stille gedachte hier veilig was.

„Afbraak en Opbouw.”

„Thans zal ik u van dit leven vertellen. Waar wij reeds over hebben gesproken, behoort tot het leven waarin gij zijt, dus het zijn geestelijke levenswaarheden. Ik heb u van afstemmingen gesproken en verteld, dat ieder mensch zijn eigen afstemming bezit. **Verder, dat liefde licht is en aan deze zijde geluk beteekent.** Doch ik keer nu in gedachten tot het leven op aarde terug, om u enkele van die afstemmingen duidelijk te maken. Daardoor krijgt gij een zuiver beeld van het heelal en het eeuwige leven. De mensch op aarde leeft in de voordierlijke tot de stoffelijke afstemming. U weet nu, dat afstemming sfeer beteekent en dat in die sferen menschen leven. **Die levens of zielen dragen en voelen liefde en naar-**

141

mate van die liefde vinden zij afstemming op dit leven. U bevindt zich nu in een toestand, die de grof stoffelijke afstemming is. Deze sfeer, zooals ik u reeds zeide, grenst aan de eerste geestelijke sfeer.

Als ik de zieken bezoek en hen mijn rust van te voren laat voelen, roepen zij alle aardsche geleerden tot zich, om mijn rust en de groote vreugde, zoo ook mijn heilige en reine stilte maar te bezoedelen.

When I visit the sick and let them sense my peace beforehand, they call all earthly scholars to them, only to defile my peace and great joy, as well as my holy and pure silence.

Когда я посещаю больных и даю им почувствовать мой покой заранее, они призывают к себе всех земных ученых, лишь для того, чтобы осквернить мой покой и великую радость, а также мое святое и чистое молчание.

Kogda ya poseshchayu bol'nykh i dayu im pochuvstvovat' moy pokoy zaraneye,
oni prizyvayut k sebe vsekh zemnykh uchenykh, lish' dlya того, chtoby
oskvernit' moy pokoy i
velikuyu radost', a takzhe moye svyatoye i chistoye molchaniye.

„Er was dus iemand, lieve Moeder, die mij droeg?”

„Je hebt heden zijn stem gehoord, Venry. Het is erg belangrijk dat je weet, dat hij machtig is. Wil je hem volgen, dan moet je willen dienen, want wat hij zegt en ziet, dat leeft. Je kunt ook aanvaarden, dat wanneer er wonderen geschieden, het bestaan ervan bekend is. In ons leven kan iedereen, die licht bezit, ze verklaren. Doordat die wonderen bewust geschieden en ze tot de werkelijkheid behoren, kun je aanvaarden, dat ook wij tot het bewuste leven behoren, of ook wij menschen behoorden tot dat, wat de ruimte is. Maar in ons is gevoel en wij zijn deeltjes van al die grootheid, die „God” is.

De Pharao zal je ontvangen en je zult woorden spreken, die nimmer worden vergeten. Wanneer je hem volgt, beste Venry, die heden tot je sprak, **dan zie je licht en aan het licht de „liefde” en „de liefde” is het, waardoor alles leeft.**

Stellig, lieve Venry, het zijn twee zielen, zooals je eens dacht, die het leven vertegenwoordigen. Leer daarom één ziel kennen, die ziel, die tot je behoort, geef één ziel al je innerlijk goud, je waarheid en je liefde, je eigen innerlijk leven, je hart en wilskracht, en je bezit „Hem”, den God, dien wij hebben leeren kennen en die alléén „Liefde” is.

Als vanuit dezen Tempel „de liefde” straalt, zullen er stroomen menschen naar hier komen, om het groote te willen leeren kennen.

Om je daarvoor gereed te maken, beste jongen, is het waard te mogen leven, te mogen zien en te voelen de wonderen van God, waarin alle menschen groot kunnen zijn. Maar jij zult het tot hen brengen, Venry, omdat je nu reeds al deze wonderlijke dingen begrijpt. Je bent oud, omdat er geen jong-zijn is. En toch ben je nog een kind, doch je ziel bezit al dien ouderdom. Dat dit al je levens zijn, behoef ik je niet duidelijk te maken, in je jeugd reeds leefde je daarin. Is dit alles nu zoo onnatuurlijk?

Als dan eens de tijd daar is, dat de ouderen de jongeren niet willen erkennen, omdat zij voor hen plaats moeten maken, zien wij een strijd van jong tegen oud, beste Venry, en dat is een strijd op leven en dood. **Maar de jongeren brengen het nieuwe**

licht, alléén dan, wanneer de werkelijkheid en de overtuiging
106

daarvan in hen is. Doch het blindelings aanvaarden van hun eigen grootheid, doet hen vallen en met hen vele anderen. Als het groote bewustzijn in je is, kan je gerust ten strijde gaan, beste Venry, want het nieuwe dat goed is moet overwinnen.

De smart van hen, die dit niet voelen is groot. Maar één wet zegt, „ga heen” en wijk; voor mij zult gij plaats maken, want mijn kind komt, om dat af te breken wat verkeerd is. En dan valt de oudheid, mijn jongen, maar het nieuwe leeft en ook dat wordt weer oud.

Zoo zag ik mijn eigen verleden en ik zag steeds dat afbreken en weer opnieuw opbouwen geschieden. Dat dit de leerschool is voor iedereen, zal je thans wel aanvaarden. Die tot „het leven” behoort, moet deze wet volgen, want het voert ons daarheen, waar „Hij” is, die aan ons allen het leven gaf. Dit alles is niet te ontloopen, doch het gevoel daarvoor moet je bezitten.

Maar nu moet je eens goed luisteren, mijn jongen. De krachten, waardoor ik tot je spreek, zijn zoo dadelijk verbruikt. Ik wilde je nu zeggen, dat je dit, hoe gaarne je het ook zou willen bezitten en in je dragen, moet vergeten. O, mijn lieve Venry, schrik niet, het keert later in je terug. Nu je mij voelt, begrijp je, waarom dit noodig is en je weet, wat ik bedoel.

Het is mijn wensch en groote verlangen, mijn lieve Venry, dat je niet aan mij denkt, doch alléén aan je werk. Zou je dit alles in je houden, dan wordt het gezien en gevoeld en dan geschieden er vreeselijke dingen. De pijnen, die dan in mij komen, zou ik niet kunnen beleven. Maar je zult daadwerkelijke hulp ontvangen, lieve Venry; ik zal je daarbij helpen. Dan is het mogelijk, dat je tijdelijk alles vergeet. Nu je mij voelt, mijn jongen, begrijp je, dat het zeer belangrijk is, dat het in je terugkeert.”

„Ik heb u begrepen, lieve Moeder, en zal luisteren. Nog enkele vragen, Moeder. Zie ik u terug?”

„Nog eens, beste jongen, en dan later.”

„Ook Vader?”

„Ook Ardaty.”

„Waarom spreekt u van „Ardaty”, Moeder?”

„Ik heb je eens gezegd, dat je je Vader zult leeren kennen.”

107

een kind Gods wil noemen. Sferen, die je toelachen, waar je in opgenomen wordt en waar God over je waakt, steeds waken zal. Daarin werd ik gewekt door de liefde van de zusters en broeders. Toen ik wist en zag dat er geen verdoemenis bestond en nooit heeft bestaan, toen boog ik mijn hoofd, diep, heel diep voor Onzen Vader. Toen ik voelde dat ik leefde, eerst toen kon ik dat en stuurde mijn innig gebed ten hemel en bad ik, zooals een kind van God behoort te bidden. En ik, die over de dooden lachte, mag nu van mijn eigen leven aan deze zijde vertellen. Had jij je zooiets schoons kunnen indenken? Ik niet, maar je ziet, ook dit wonder zal geschieden.

Stil is het hier, Jozef; ik ken die stilte. Het is de stilte van den geest, van hen die voor je werken, die je geestelijk voedsel geven, die je beschermen en de menschheid willen overtuigen van een eeuwig voortleven. Hier in de sfeer der aarde, waar nooit rust is en die ook niet gevonden kan worden, vind ik geestelijke rust, de rust van den geest, van het hogere wezen. Ik kom uit de eerste sfeer tot je en daar zal ik voorloopig blijven, nog heel lang.

Nu zullen wij beginnen:

Mijn over gang.

Ik wist reeds geruimen tijd, dat ik tot je mocht terugkeeren. Het heeft mij de kracht gegeven, om staande te kunnen blijven. Alleen die wetenschap heeft mij alles doen uithouden. Hoe moeilijk is het voor jou, zooveel van ons leven te weten en toch op aarde te moeten leven, maar je bent bewust, je ziet en voelt; anders was het niet mogelijk. Op aarde was het voor mij een raadsel, nu ken ik dat raadsel, ik ben het zelf. Je voelt wel, wat dit voor mij is. Nu weet ik, dat op aarde reeds de eeuwigheid heerscht. Dat voor oogen houdende kun je alles verdragen en verwerken en daarin bewonder ik je, Jozef! Ik vind het alleen reeds een wonder, dat je mij hoort en ziet en dat ik zie, dat mijn woorden reeds op het papier staan. Dat zal prachtig worden, want ik heb

114

veel te vertellen, maar ik zal bij ons gesprek op het kerkhof beginnen.

Je weet reeds, dat ik er spijt van had en je hebt me ook al vergiffenis geschonken. Ik wist toen dat ik je pijn deed en, hoe het kwam weet ik niet, maar ik deed het moedwillig. Ik vond het prettig, je in je ziel te raken en toch wist ik niet waarom, wat ik zeer vreemd vond. Nu weet ik dit alles; het waren invloeden, om, door op mij in te werken, jou te kunnen raken. Een instrument voor deze zijde heeft daar onder te lijden en zal steeds worden aangevallen. Je ging niet diep op mijn spotternij in en alles wat je zeide ging langs mij heen als zoovele dingen, die het leven op aarde innerlijk kunnen verrijken. Ik wist niet beter, Jozef. De menschen doen elkander vaak pijn, bewust en onbewust, maar het meest met voorbedachten rade en dat is verschrikkelijk. Eerst later voel je er de verschrikking van, wanneer alles zich voor je oplost en je het probleem gaat begrijpen. Maar dan voel je eerst met recht, hoever je van dien anderen mensch af staat. Als je ziet en voelt, dat je het heiligste hebt bezoedeld, dan eerst begint er diep in je iets te ontwaken. Zoo geschiedde het met mij aan deze zijde. Zulk een ontwaken doet heel erg pijn, je voelt wroeging, zoodat je innerlijk verteert, je voelt het als zweepslagen op je naakte lichaam. Je verlangt er naar om alles weer goed te maken, maar dan komt de groote smart, dat je het niet kunt. Die mogelijkheid heb je je zelf ontnomen en eerst dan voel je, hoe ver je van hen verwijderd bent. Je zoudt op je knieën naar hen toe willen kruipen, maar ze zijn onzichtbaar voor je. Zij leven aan deze zijde in andere en hoogere gebieden en zijn gelukkig en zij, die spotters, leven in de duisternis en zullen daar blijven, wanneer zij niet in staat zijn alles weer goed te maken. En al dien tijd voel je het, knaagt het aan je ziel, zoodat je er aan ten onder kunt gaan. Zoo voelde ik mij toen ik begreep; zoo moeten de menschen zich hebben gevoeld, toen zij Gods volmaakt Kind aan het kruis sloegen. Het is de eeuwige waarheid, dat de mensch zal leeren en zijn hoofd zal buigen, wanneer de waarheid

115

hem wordt getoond, totdat zijn persoonlijkheid tot in de kern geknakt en gebroken is. Ik voelde ontzag voor die Groote Onbekende Grootheid, voor God. Daarom nam ik mijn woorden terug en begroef mijn oude ik. Nu weet ik wat spiritualisme is en beteekent, nu ik zelf geest ben en leef.

Zooals ik zeide, is dit
de tempel voor het heelal; dan hebben wij tempels voor muziek
en alle andere kunsten en wetenschappen. Hier bezit de geest
alles. Tevens dienen deze tempels om examens af te leggen in de
een of andere kunst of wetenschap, waar hogere geesten zich
voor inspannen. Daarna gaat de mensch over naar hogere
217

sferen. Wanneer zij hooger gaan is er feest in de sferen, zooals
je op onze eerste reis hebt mogen beleven.”

André kon zich zijn eerste uittreding goed herinneren. Groot
was zijn geluk geweest toen hij op aarde terugkeerde. Honderden
mensen zag hij bijeen. **Overal waren zij gelukkig. Ze
speelden en maakten pret, dansten hemelsche dansen en zweefden
in de ruimte. Machtig was alles wat hij waarnam. Allen
waren als kinderen, rein in hun daden en van alle aardse gedachten
gezuiverd.** In niets voelde hij hier de een of andere belemmering;
hier was het wezen zichzelf. Duidelijk voelde hij dit
grootte geluk, om zichzelf te kunnen zijn. Hoe was het op aarde
en in de donkere gebieden? Wat hij in de duisternis had waargenomen,
was verschrikkelijk; hier was alles reine liefde. **Op
aarde maakte de eene mensch het den ander ondraaglijk, kon
men niet leven zooals men wilde; door anderen werd men daar
gestoord.** Hier waren allen één, in liefde verbonden. O, welk een

bezit, welk een zaligheid. Hij zag bloemen en vruchten en veel andere natuurproducten. Hier diende de natuur den mensch zooals op aarde, doch dit was het geestelijke leven. André nam een vrucht en een heerlijk vocht stroomde in hem, dat hem versterkte. Heerlijk was het, maar wie zou hem gelooven? Vogels, in onnoembare kleuren, vlogen om hem heen. Zij leefden met den mensch en waren zich van hun leven bewust. Eén waren zij met het leven, dat God in alles had nedergelegd. Wonderlijk was het, wat hij in het leven na den dood beleefde. Daar voor hem vloeiende een beekje, dat door de -kleuren van bloemen en de natuur werd gekleurd en waarin zich het leven spiegelde. De wezens zongen liederen, de vogels begeleidden hen en dankten hun God van liefde en rechtvaardigheid. Hier zag hij geen dans des levens; in alles lag hun liefde tot God; het was een gebed tot hun Vader. Hoe machtig was het verschil met hen, die in de donkere gebieden leefden. Hoe verdierlijkt waren zij daar, hoe verheven al deze menschenkinderen hier. Zij waren kinderen in den geest, kinderen van één Vader. André voelde, wat deze dansen beteekenden. Daarin lag hun geluk, het was hun dankbaarheid, een diep voelen en begrijpen. Zacht als de wind

218

zweefden zij, daalden in zwierige bewegingen, alles tot in het diepst van het wezen aangevoeld, en alles was liefde, een gebed, in kunst geuit. Grootsch was dit gebeuren. Als de mensch op aarde zijn leven niet zou hebben verknoeid, zou hij dit alles ontvangen, wanneer zijn leven daar voorbij was. Hij zag in deze uitgestrektheid wezens gearmd rondwandelen, omgeven van hemelsche schoonheid en geluk. Hier leefden mannen en vrouwen der aarde bijeen en waren voor eeuwig verbonden. Eén in liefde, mannen, vrouwen en kinderen, tweeling-broeders en •zusters en tweeling-zielen. Was het niet grootsch en stemde het den aardschen mensch niet gelukkig, dit te weten? Eens zouden alle wezens der aarde dit geluk kennen; geen zou er aan ontkomen; in Gods huis waren vele woningen; voor ieder kind werd gezorgd, voor ieder wezen had God geluk, zooals men op aarde niet kende. De één zou hier spoediger aankomen dan de ander; toch was eens hun geluk volkomen, wanneer zij den goeden weg volgden. Hier waren geen oude menschen meer, allen waren verjongd en schoon. Hier leefden zij in een hooger toestand. Hoe verder zij kwamen, hoe schooner de natuur, het leven was de liefde, die de mensch voelde-en bezat. Nu zag hij het groote gebouw beter dan toen zij in deze sfeer waren binnengetreden. Zijn leider liep in de richting van den tempel, spoedig zouden zij daar zijn. Hij zag nu vele groote en kleine torens en het geheel door symbolische voorstellingen versierd. Den hoogsten top kan hij niet waarnemen; dit gebouw was hemelhoog opgetrokken. Op één van die torens zag hij een bolvormigen koepel, met vele kleinere bollen in een cirkel verbonden. Op andere torens zag hij eenzelfde voorstelling en nu begreep hij de beteekenis, omdat Alcar het hem tevoren had

verteld.

„Gaan wij, daarheen, Alcar?”

„Ja, André.”

Toen zij nog wat genaderd waren, zag hij, dat de tempel op een groot plateau rustte en in gekleurd marmer was opgetrokken.

Grootsch was het; geen woorden zou hij er voor kunnen vinden

pm uit te drukken, hoe deze tempel vol kunst en architectuur

219

was. Hij straalde licht uit alsof hij door onzichtbare machten

werd beschenen. Het gebouw was aan alle zijden open, zooals

iedere geestelijke woning, en hij zag bloemen, leven en geluk.

„We zullen binnentreden, André, veel zal je worden geopenbaard.”

Als ik de zieken bezoek en hen mijn rust van te voren laat voelen, roepen zij alle aardsche geleerden tot zich, om mijn rust en de groote vreugde, zoo ook mijn heilige en reine stilte maar te bezoedelen.

Op
aarde maakte de eene mensch het den ander ondraaglijk, kon men niet leven zooals men wilde; door anderen werd men daar gestoord.

maar ik kan er dan tegen, want hetgeen ik daar kreeg is onnoemlijk. Na God, beste Venry, kom ik. Je denkt toch niet, dat ik ijdel ben? Mijn taak is nu eenmaal niet anders en de waardigheid van mijn grootheid heb ik moeten aanvaarden. Mijn Meester heet eigenlijk „Het Leven” en mij ken je. Men noemt mij „De Dood”. Maar ben ik dood? Hoor je mij niet tot je spreken? Toen wij tot het zichtbare leven gingen behooren, geloof ook dit, beste Venry, wilde geen van ons beiden zijn taak aanvaarden. Wij voelden, dat het eene zoowel als het andere beteekende, dat wij vervloekt zouden worden. Er gingen ook daarmede eeuwen voorbij, voordat mijn Meester en ik tot een besluit kwamen. Toch hebben wij ons werk niet vrijwillig aanvaard, Venry, doch de stem in ons heeft beslist. In mij kwam mijn eigenlijken naam, zooals in jou gevoelens komen en ook je Moeder heeft beleefd, en toen begreep ik mijn taak.

Ik zou „Dood” heeten en Hij, die vóór mij leefde en dus ouder was dan ik, „Het Leven”. Als ik je vraag ga beantwoorden, beste Venry, dan doe ik dat, omdat je zoo flink bent en naar mij wilt luisteren. Neen, mijn beste, Hij leefde voor mij, want toen er nog geen Leven was, kon er ook geen Dood bestaan. Eerst kwam „Het Leven”, toen werd ik geboren en trok ik al dat Leven tot mij. Eigenlijk had ik toen reeds mijn taak aanvaard, doch ons vragen en roepen, om te mogen weten wie eigenlijk „Dood” heette of „Het Leven”, ligt hier tusschen in. Het Leven was nog heel jong, Venry, toen moest ik het reeds tot mij roepen. Dan vroegen wij ons af, wat wij zouden doen en kwamen wij tot een besluit.

Om Opper-God te zijn, beste Venry, ook dat is niet zoo eenvoudig. Ik weet dat men mij vervloekt, maar aan mijn Meester vraagt men de onmogelijkste dingen. Mijn Meester kan toch van al Zijn kinderen geen Kortingen en Keizers maken? Al die vragen en gebeden, beste Venry, komen eerst bij de engelen en zij onderzoeken en volgen dan die menschen op aarde en zien, dat ze liegen en bedriegen. Zij besparen hun Meester door al die duistere zaken niet door te sturen heel veel smart, temeer daar Zijn

266

taak toch reeds onnoemlijk zwaar is. Als ik dan daar ben, bespreken wij al deze zaken. Ik leer daardoor, beste Venry, en kan dan zien, dat mijn eigen taak toch nog de eenvoudigste is. Ik

heb slechts één doel, aan één iets te denken en dat is, hen op tijd tot mij te roepen. Maar mijn Meester heeft miljoenen helpers nodig, om al die gebeden en verzoeken en vragen en gedachten te onderzoeken, want de menschen zijn daarin heel sluw, soms sarcastisch, of vol van medelijden en oprecht verlangen, doch meestal is de zuivere liefde zoek en trachten zij God te misleiden. De offers, die zij brengen, zijn meestal het overschot, beste Venry, dat door het wilde dier wordt veracht.

Is het dan zoo vreemd, dat God Zijn ooren sluit? Geloof mij, beste jongen, oprechte gevoelens worden steeds verhoord, maar het moet ook mogelijk zijn ze te verwezenlijken. Ze vragen de onmogelijkste dingen en meestal geluk, hetzij in goud of zilver, het Koning- of het Keizerschap, en heel veel slaven en aardsch bezit. Maar je moet hen dan zien, Venry, ze vergeten zichzelf en vervloeken door hun daden hun eigen Meester. En dat kan toch niet?

Neen, mijn jongen, dan is mijn taak eenvoudiger. En toch denken zij niet aan mij. Maar is er iets op aarde dat mij benadert? Is er iets, dat zoo natuurlijk is? Is er iets, Venry, dat de moeite waard is, om aan te denken? Kan er iets zijn, dat mij evenaart? Kunnen aardsche Koningen mij benaderen? Is de Pharao zoo machtig als ik ben? Denk hier eens over na, mijn jongen. Wat voel je nu?

Als ik tot hen ga en hen roep, om tot mij te komen, moeten ook zij luisteren, niet één, die hieraan ontkomen kan. En toch, beste Venry, men eert hem, de menschen aanbidden hem en volgen hem op een wenk en knielen zelfs voor hem neer. Als ik dat zie, kan ik slechts glimlachen, meer en andere gevoelens heb ik er niet voor over. Maar hoe nietig is zoo'n Koning, Venry, in vergelijking met mij. Geloof mij, en je kunt het thans voelen, want in je komt mijn rust en mijn stilte, neen blijdschap, vreugde, heel veel vreugde, en alleen, omdat je mijn ware „Ik” leert kermen.

En wat doe ik, beste Venry?

Als ik de zieken bezoek en hen mijn rust van te voren laat voelen, roepen zij alle aardsche geleerden tot zich, om mijn rust en de groote vreugde, zoo ook mijn heilige en reine stilte maar te bezoedelen. En toch, ik blijf, ik blijf overheerschen, al die gedachten en medicijnen, ik roep, beste Venry, en mijn stem, mijn bevel wordt opgevolgd.

